

de ville kunne overvindes. Hvad det andet Punkt angaaer, som den ærebe Taler berørte, da er det Noget, som tidligere under forskjellige Forhandlinger har været bragt frem, om det maatte være hensigtsmæssigt at ansætte Dvinder i de mindre Bestillinger, som Taler her er om. Den ærebe Finantsminister gjorde kun een Indvending herimod, hentet fra, at der er forbeholdt Underbefalingsmændene i Armeen en vis Ret til fortrinnsviis at komme i Betragtning til disse Bestillinger, dette er fuldkommen rigtigt; men jeg skal gjøre opmærksom paa, at dette Forbehold ingenlunde strækker sig til alle disse Poster, og navnlig ikke til dem, som man nærmest under Forhandlingerne har havt for Øie, idet det jo er erkjendt, at der findes Postexpediteurer paa flere Steder omkring i Landet, der ikke ere Folk, som tidligere have været Befalingsmænd i Armeen, men ere Mænd i andre Stillinger, saasom Gæstgivere, Skolelærere o. s. v. Disse mindre Bestillinger maae altsaa antages ikke at høre ind under dem, som den kongelige Resolution af 1860 har havt for Øie — saaledes har det idetmindste tidligere været opfattet, og synes ogsaa efter Sagens Natur at maatte opfattes —, navnlig fordi det maatte antages, at disse Folk ikke vilde aspirere til at komme ind i Stillinger, som de dog ikke kunde leve af. Det Samme er Tilfældet med Telegraphvæsenet. Der er, saavidt jeg erindrer, kun fast ansatte Assistentter og Telegraphister; men nebensfor dem er der en heel Classe, de saakaldte Reservetelegraphister, et Slags Assistentter, der ikke have nogen Ansættelse, som kan sættes i Classe med Telegraphisternes. Disse Bestillinger maae naturligtviis besætted med Mænd, der senere skulle være Telegraphister, idet det ifølge den Adkomst, der gives dem ved deres Ansættelse, paahviler Finantsbestyrelsen særligt at tage Hensyn til dem ved Besættelsen af Vacancer i Telegraphassistent- og Telegraphistpladserne. Det synes altsaa heraf at være en naturlig Følge, at den kongelige Resolution heller ikke har havt disse mindre Bestillinger ved Telegraphvæsenet for Øie, og dem troer jeg altsaa ogsaa, man maa kunne have Blikket henvendt paa, naar Taler er om at ansætte Dvinder. Saavidt jeg erindrer, er allerede iaar for

ikke længe siden en saadan Post bleven besat paant med en Dvinde. Jeg kan saaledes ikke nægte, at jeg meget sympathiserer med den Tanke, hvor det kan lade sig gennemføre, da at ansætte Dvinder i saadanne mindre Stillinger, idet man derved vil kunne faae Telegraphvæsenet meget forsvarligt besørget og for en billig Priis, og tillige derved staffe saadanne Dvinder, der maatte ønske ved eget Arbeide at erhverve sig deres Underhold, Afgang dertil. Det er altsaa et Punkt, som jeg meget skal anbefale til den høitagtede Finantsministers nærmere Overveielse. — Med Hensyn til de Indvendinger, som Finantsministeren har gjort mod Forslaget under Nr. 65, ville de Herrer jo have bemærket, at den ærebe Finantsminister har støttet sig paa en Deel techniske Banfeligheder. Jeg maa dertil sige, at jeg troer, at den ærebe Finantsminister har havt fuldkommen Ret i, hvad han ansørte, at der her ved er ikke ubetydelige techniske Banfeligheder at overvinde. Naar man tog denne Sag paa en mindre forstandig Maade eller uden Hensyn til de factist givne Forhold, kunde man ganske vist komme til at staffe sig en heel Mængde Bryberier paa Halsen, en heel Mængde overflødige Skrivelier og en stor Mængde Banfeligheder, og det har derfor heller ikke været Udvalgets Mening, at der i Løbet af det forestaaende Finantsaar skulde fremtvinges noget Saadant; man har kun i Tillid til, at Finantsministeren samstemmede i Hovedtanken, villet fremkalde en nyere Overveielse af, hvorledes denne Ordning maatte gennemføres, naar den skulde foretages. Det er af denne Grund, at Udvalget ikke har tilladt sig at stille noget Forslag om en bestemt Sum, idet det nemlig ikke har staaet klart for Udvalget, at Andet vilde være nødvendigt end, at en Overveielse fandt Sted, at en Plan blev udarbejdet. Det har været vort Haab, at en saadan Plan maatte være færdig, inden en Finantslov igjen blev os forelagt, og at det da vilde være muligt, at man enten fra Begyndelsen af næste Finantsaar eller i alt Fald ikke længe derefter ville kunne gaae over til en ny Ordning af Sagen. Med Hensyn til, hvad den ærebe Finantsminister bemærkede om Forholdet paa Kjøbenhavns Toldbod og den